

821.161.2
П12

КС 1212902

ОЛЕНА ПАВЛЕНКО

Назустріч
світланку

чували. Він підвівся і вийшов з-за столу. Хотів вийти прогулятися і подумати.

Останнім часом йому було затісно в рідному домі, і це гнітило. Здавалося, що його ніхто не розуміє. Подзвонив другу. Денис збирався до клубу, там вони й домовилися зустрітися. Йому конче треба було поговорити з кимось, хто зрозумів би його й підтримав.

Розділ 3

Свіжий, вечірній вітер остудив денну спеку. Увечері Мірра повернулася в місто. Незвично було знову опинитися серед натовпу. За місяць вона відвикла від гамору й метушні. У селі час ніби уповільнювався і Мірра могла насолоджуватися кожною хвилиною життя. Натомість же в місті треба бути зібраною, уважною, а головне – продуктивною. Вдома намагалася дотримуватися розпорядку дня, виконувати щоденні клопоти, а в селі могла нехтувати всім і байдикувати днями.

Цілий місяць у квартирі нікого не було, тож поверхні встигли вкритися пилом, а павутиння зайняти свої місця в кутках. Та все ж Мірра раділа поверненню до власного куточка.

Залишивши речі нерозібраними, вона поспішила в душ. Мала зібратися до клубу на зустріч із подругами. Вони не бачилися все літо. Тем для обговорення назбиралося багато, тож не могла дочекатися зустрічі з ними.

Надвечір дівчина вже була в клубі. Переконавшись, що прийшла першою, сіла за столик на зручному диванчику. Замовила безалкогольний коктейль і пори-

нула у світ соціальних мереж. Ще однією перевагою життя в селі була відсутність інтернету. Мірра випала із реальності й потрапила у свою, що її сама могла творити. Піддаючись настроям суспільства, вона часто тривожилася через речі, на які не могла вплинути. Тому раділа, коли усамітнювалася і присвячувала час лише собі та рідним.

Вона гортала стрічку інстаграму. Переглядала фотографії одноклассників, які ділилися своїм насиченим життям під час канікул. Мірра відклала смартфон. Уже давно не додавала у свій профіль нових фотографій та дописів. Напевно, тому, що в житті настав період затишшя і вона не хотіла ділитися цим спокоєм з іншими.

Нарешті прийшли дівчата. Помітивши їх, Мірра підвелася, зустріла теплими обіймами. Подружки заходилися ділитися новинами. Слухаючи їхні піднесені розповіді, Мірра щиро раділа. Дівчата за три роки дуже зблизилися. На факультеті їх називали нерозлучною четвіркою. Подруги завжди підтримували одна одну, часом прикривали, коли треба було. Христина була міською дівчиною із багатой родини, але це не додавало їй пихи. Катя й Аня були з одного села, яке розташоване неподалік від міста. Разом навчалися й мешкали в гуртожитку. Їх поєднало спільне хобі – мистецький фестиваль, на якому вони представляли свій виш. Відтоді дівчата нерозлучні. Мірра вважала, що їй справді пощастило з подругами. Нечасто знайдеш споріднену душу. Вони розуміли одна одну з півслова.

Мірра з захопленням переглядала разом з Христиною світлини із Єгипту. Вона була там на курорті разом з батьками років п'ять тому. Тоді батьковий бізнес процвітав, і сім'я могла собі дозволити відпочинок за кордоном. Потім стало не до того. А тепер їй досить

було свіжого повітря в селі, щоб насититися енергією від природи.

У перерві між схвильованими розповідями Кріс показувала фото і в деталях розповідала про все, що бачила. Катерина з Анею були зайняті бурхливим обговоренням своєї однокласниці, котра раптово вийшла заміж. Чомусь їх непокоїло це, а оскільки Мірра з Христиною не дуже дослухалися до цієї бесіди, дівчата усамітнилися.

Матвій прийшов до клубу, де мав зустрітися з другом. Дениса ще не було, тож хлопець востився за вільний столик. Подзвонив другові, і той відповів, що вже в дорозі. Найбільше Матвій хотів усамітнитися, поміркувати і розібратися зі своїми проблемами. Відклавши рюкзак, він зняв джинсовий піджак і обережно склав його поряд. Офіціант підійшов і запропонував меню, та він замовив лише воду. Важко зітхнувши, Матвій перевірів телефон – жодного пропущеного. Чому батьки так хвилюються за відсутність вдома Миколи, а коли він іде – байдуже? Часом хлопець відчував себе зайвим у своїй сім'ї. Матвій нахилився і заплющив очі. Повільно вдихнув на повні груди, здіймаючи плечі вгору. Хоч як він намагався відганяти сумні думки, на душі щось скімлило.

У клубі приглушено звучала музика. Зал повільно заповнювався відвідувачами. Мірра втомилася слухати розповідь Христини, але виду не подала. Схилившись на спинку диванчика, вона кивала головою і стримано посміхалася. Христина не вмовкала.

– Ти де практику проходитимеш? – різко змінила тему Мірра. Кріс жваво перейшла на нову тему і почала розповідати про свої плани. Дівчата приєдналися до обговорення.

Якоїсь миті вони розбіглися по кутках. Христині за- телефонували, Катя з Анею пішли до вбиральні. Мірра залишилася за столиком сама. Тоді вона й роздивилася довкола. За сусіднім столиком сидів хлопець. Своім виглядом він не вписувався в радісну атмосферу клубу. Сидів усамітнено, повністю занурений у власні думки. Наче відгородившись від усіх невидимою стіною, хлопець перебував у своєму власному світі. Мірра спостерігала за ним із цікавістю. Часом картала себе за те, що занадто близько до душі сприймає чужі проблеми. Траплялося, втрутившись, робила гірше лише собі, але ніколи не могла пройти повз того, хто потребував допомоги. Хоч голос розуму стримував її, внутрішній потяг все ж змусив піднятися й підійти. Мірра взяла свій коктейль зі столика й пішла до незнайомого юнака. Сіла поряд. Відпила ковток і пильно подивилася на нього. На губах залишився смак апельсину. Вона облизнула губи й тихо кашлянула.

Матвій схилився на коліна, руками закривши лице. Денис зовсім не поспішав, і це його вже турбувало. Він планував забрати його звідси й піти кудись у тихіше місце, де можна спокійно поговорити про наболіле. Добре було б забрати друга і поїхати до нього, напитися в мотлох і забути про все. А завтра... Все почнеться спочатку.

Він відчув присутність когось і вже вирішив, що друг нарешті прийшов. Розплющив очі, вирівнявся. Поряд сиділа темноволоса дівчина з сірими очима. Пильно дивилася на нього і ледь помітно всміхалася куточками своїх милих губ. Світло прожекторів відблискувало в очах. Кілька хвилин вони дивилися одне одному у вічі й мовчали. Фоном лунала ніжна пісня, пульсувала в ритм із серцем. Слова відлуню-

вали в голові. Мірра відчула, що тремтить від голосу виконавиці. Міцніше стиснула в руках келих. Матвій дивився у схвильовані очі дівчини. Вони змінювали колір від відблисків прожекторів. Зіниці то розширювались, то різко звужувались.

Раптом пісня закінчилася, і на мить запанувала тиша. Їм здалося, що їхнє дихання зараз лунає на весь зал. Мірра повільно піднесла келих до пересохлих губ і відпила ковток. У цю мить їхній зоровий зв'язок обірвався. Вона відвела очі на яскравий коктейль і відчула, як щоки заливаються рум'янцем.

– Здається, тобі тут нудно, – тремтячим голосом промовила вона й швидко підняла очі. Хлопець продовжував дивитися на неї. Розгублено махнув головою, наче втікаючи від мари.

– Можливо, – мовив він і здивувався тому, як звучав його голос. У горлі страшенно пересохло. Він потягнувся за склянкою і ковтнув води.

– Може, втечемо звідси? – запропонувала Мірра й швидко відвела очі, боячись почути відмову.

Матвій у ступорі дивився на дівчину. Він ніколи не ризикував, діяв завжди зважено й обмірковано. І до чого це призвело? Він почувався розбитим, самотнім і нещасним. Може, зараз настав саме той момент, коли варто сказати «так» самому собі й приємно провести час із симпатичною дівчиною.

– Давай, – погодився не вагаючись. Миттю допив воду, залишив гроші на столику й підвівся, похапцем збираючи речі.

Мірра широко всміхнулася. Вона не чекала, що він згодиться на подібну авантюру. Просто відчула, що має забрати його звідси.

Повернувшись, швидко підійшла до дівчат, забрала сумку й коротко попрощалася. Подруги розгублено провели її поглядом. Матвій чекав на Мірру біля столика. Разом вони рушили до виходу.

Розділ 4

Ліхтарі тьмяно освітлювали узбіччя дороги. Центральна частина вулиці здавалася кинutoю в морок ночі. Ця частина міста, мабуть, найбільше подобалася Міррі. Дорога перекрита. Довкола заклади з терасами, на яких відпочивали любителі вечірньої прохолоди. Вулична музика наповнювала простір і створювала неймовірне відчуття спокою.

Вони мовчки неквапливо йшли напівтемною вулицею. Минали літні тераси ресторанів, прислухаючись до музики. Легкий вітерець розвіював літню спеку. Мірра відчула, що трохи змерзла. Було в цьому щось ніжне, приємне й водночас бентежне.

Матвій ішов поряд, начепивши на одне плече рюкзак, а в руці тримав свій піджак. Вони рухалися неквапом, у кількох сантиметрах одне від одного, часом мимоволі торкалися долонями. Матвій не розумів, що відбувається зараз, бо відчув, як усі його проблеми вмить зникли з появою цієї сіроокої дівчини. Тепер мозок заповнили питання, на які може відповісти лише вона.

Вони зупинилися на перехресті, пропускаючи кілька авто. Матвій несміливо зиркнув на дівчину. Розглядати її відверто здавалося занадто нахабно. Вона аж тепер наважилася зізнатись собі, що змерзла. Схрестила руки на грудях і провела долонями по шкірі, нама-

Олена Павленко (псевдонім Хелен Соул) – українська письменниця, авторка соціально-психологічних та любовно-драматичних романів.

Народилась і мешкає на Кіровоградщині. Переможниця конкурсу художніх оповідань від компанії Авітарарт на порталі Букнет з твором «Зірка з неба», конкурсу романів від ВД «КОНДОР» у номінації «Любовний роман» з твором «Викрадач мого повітря». Авторка воркбуку для щоденної письменницької практики «Пиши просто».

Веде свою авторську інстаграм-сторінку: посилання за QR-кодом.

Одного дня твій світ змінюється. Все перевертається догори дригом. Плани ламаються і розбиваються на друзки. Свідомість відкидає реальність, шукає усі можливі рішення, які б спростували втрату. Не сприймає правди, хоч це вже сталося.

Зникає той, у кому вбачав сенс свого життя. Той, із ким поєднав серце й душу. Земля втікає з-під ніг. Речі, місця, люди – все нагадує про його існування. При кожній згадці ти зриваєшся і плачеш, сподіваючись, що біль мине, але... Він ніколи не зникне. Лишиться у серці назавжди. Викликатиме паніку, страх і ще більше болю, який обпикатиме твоє серце вогнем, розчаруванням і випробовуванням. Ще ніколи несправедливість не була так близько і такою жорстокою.

А від щастя до краху лише крок і його доведеться робити. Інакше...

ISBN 978-617-520-674-4

9 786175 206744

